

Jam sługa Twój, syn Służebnicy

Józef Zawitkowski

BISKUP TYTULARNY AUSANA • BISKUP ŁÓWICKI SENIOR

Kazanie wygłoszone w Rzeszowie
w parafii Miłosierdzia Bożego
9 lipca 2017 r.

Rodzina silna Bogiem!

Czcigodny Księżę
Proboszczu tutejszej Parafii,
Czcigodni Bracia Kapłani,
Przewielebne Siostry,
Przedstawiciele Parlamentu,
Władz Państwowych i Samorządowych,
Żołnierze, Strażacy,
Przezacny Panie Profesorze Bogusławie Morka,
Chórzyści i Muzycy Orkiestry,
Lektorzy, Ministranci,
Goście i Domownicy Rzeszowa,
Wszyscy- Kochani moi!

Księdzu Proboszczowi – Kanonikowi
Tomaszowi Bać,
Organizatorowi dzisiejszego
spotkania Rodzin,
Panu Radkowi i Arkowi,
Wszystkim i Każdemu z Was
dziękuję za to, że mogę być z Wami,
za Was i z Wami się modlić
i cieszyć się Waszą rodzinną radością.

To dla mnie wielka nagroda i łaska.
Jestem bowiem od pracowitych Borynów,
dlatego zasłuchałem się w dzisiejszą ewangelię:

*Żniwa będą wielkie,
ale robotników mało. (Łk 10, 2)*

Kawał drogi od Łowicza do Rzeszowa,
ale mogłem sobie śpiewać
bo łan dojrzewa
pachnie świeżym chlebem, (z pieśni – Panie dobry jak chleb!)
tylko mi tęskno za domem,
za chlebem, za Rodzicami
z Rodzeństwem,

*Bo Ojczyzna moja, to ta Ziemia droga,
gdziem ujrzał słońce i uwierzył w Boga,
gdzie ojciec, bracia i gdzie matka miła
w polskiej mnie mowie pacierza uczyła. (M. Konopnicka)*

Nie ma już prawdziwych żniw.
Nie ma już prawdziwych żniwiarzy,
kosiarzy i podbieraczek,
snopów prawdziwych
i kopek na polu.

Nie ma już szczęśliwych kuropatew.
kiedyś ich gniazdo dobry kosiarz ominął,
dziś miazdzą je maszyny.
Pracowite przepiórki nie wołają już:
Pójdźcie żąć, pójdźcie żąć!
Kombajny je wypłoszyły.
Dobrze, że kobietom na wsi jest lżej,
bo podbieranie za kosiarzem
było niewolnicza pracą.

Ale mi żal, że już na polu
nie widzę rasowych kosiarzy.
Kłosa dziadek całował
i Bogu dziękował, że tak bogato
chleb rozmnożył dla ludzi
i ptaków niebieskich,
i Boga Ojca pytał:
Czy mogę zebrać ten chleb?
Bom przecież tylko oraczem,
siewcą i żniwiarzem,
a Ty Boże na niebie,
chleb rozmnażasz na polu.
Wznoszę ręce ku niebu i wołam:
Chleba naszego powszedniego

*daj nam dzisiaj, (Ojcze nasz)
a Ty ojcowską dłoń otwierasz
i karmisz nas do syta. (por. Ps 145, 16)*

*Boże, z Twoich rąk żyjemy
choć naszymi pracujemy.
My ci dajem trud i poty,
Ty nam daj urodzaj złoty. (Fr. Karpiński)*

Jest takie piękne opowiadanie
Zofii Kossak-Szczuckiej
tak mi potrzebne dziś w Rzeszowie,
gdy jeszcze jest *przednówek*,
a przednówek to taki czas,
kiedy już nie było starego chleba,
a jeszcze nie było nowego,
ale ludzie byli dobrzy
i dzielili się ostatnim kawałkiem
chleba.

Wracali w południe z pola
zmęczeni żniwiarze.
Kobiety przechodząc obok krzyża
szepotały: *Anioł Pański*.
Chłopi patrzyli na Ukrzyżowanego
i kłaniali się czapkami.

Potem był obiad zasłużony,
klepanie kosy,
zasłużony odpoczynek,
i znów do żniw.

W czasie obiadu przychodziło przez wieś
czasem kilku żebraków
i prosili o chleb, o jałmużnę.
Pozbywali się ich gospodarze:
Daj nam spokój, sami jesteśmy głodni,
zmęczeni, idź dalej.
Więc przeszedł wieś i poszedł dalej.

Po południu żniwiarze wracali w pole.
Kobiet y z podwieczorkiem w koszyku,
chłopi z kosami na ramieniu.
Przed krzyżem kosiarz zdjął czapkę,
spojrzał na Ukrzyżowanego i zdrętwiał.

To przecież Ten, co prosił o jałmużnę.
 Zostawił chłop kosę przy krzyżu
 i pobiegł gościńcem,
 którąds odszedł ze wsi *Żebrak*.
 Nie dogonił, nie zobaczył.
 Boże!
 Bóg tędy przechodził?
 Nie zauważyłem,
 nie poznałem.
 Drugi raz
 może się to już nie zdarzyć.
 I jeszcze jedno takie domowe,
 przednówkowe wspomnienie.
 Pieczenie chleba w domu
 było wydarzeniem i świętem.
 Mama mieszała
 zaczyn chlebowy z wodą,
 sypała świeżą mąkę,
 okrywała dzieżę poduszkami,
 żeby było ciepło i prosiła:
Dzieci, teraz bądźcie cicho,
bo chleb rośnie!
 I słyszeliśmy, jak chleb rośnie.

Tata rozpałił ogień w piecu.
 Mama formowała bochenki,
 kładła je na łopatę
 z chrzanowymi liśćmi,
 a tata wsadzał do pieca.
 Na brzegu były *podpłomyki*,
 małe chlebki dla dzieci.
 W domu pachniało chlebem.
 Czekaliśmy na podpłomyki,
 ale mama podpłomyków nie dała.
 Najpierw powiedziała kazanie:
Dzieci,
chleba nie je się samemu.
Chlebem trzeba się dzielić.
Weźcie pierwszy, świeży bochenek,
zanieście do sąsiadów,
bo tam są dzieci,
tam jest bieda!

Mama, skąd Ty miałaś
 takie uniwersytety?

Dziś uczeni, ekonomiści
nie potrafią rozwiązać
problemu głodu na Ziemi,
a ty potrafiłaś.
Tyle tysięcy ludzi umiera z głodu,
a bogaci kapitaliści
nadwyżki zboża w oceanach topią,
aby nie zawalił się wolny system rynkowy.

Barbarzyńcy, dzicy ludzie!
Wy się nie modlicie
i nie wołacie:
*Chleba naszego powszedniego
daj nam dzisiaj!*
Wy nie umiecie dzielić się chlebem,
bo wy nie chodzicie do Komunii świętej.
Pamiętajcie!
Chleb nie jest Twój, ani mój,
chleb jest nasz,
ale od Boga!

Chleb jest jeden,
dlatego chleb powinien
jednoczyć ludzi,
a nie dzielić.
Nie wolno rzucać ochłapów chleba,
aby drażnić głodnych.
Dlatego tata pracuje na chleb!
Dlatego mama żegna krzyżem chleb
i daje go z sercem.
Wtedy starczy wszystkim w domu,
a chleb dawany z dobrocią
jest zdrowy i w rodzinie rosną
mądrzy, dobrzy ludzie.

W łacińskim podręczniku czytałem
że rodziną jest:
Pater, mater, pueri et canis,
ojciec, matka, dzieci i pies.
Dziś wiem więcej.
Rodzina jest tam,
gdzie ludzie się kochają.
Tak lubię przy ślubach
czytać list św. Pawła:

Gdybym mówił językami ludzi i Aniołów

*Gdybym posiadał mądrość uniwersytetów,
 gdybym był taki dobry,
 że majątność rozdałbym ubogim,
 gdybym był tak wierzący
 iżbym góry przenosił,
 a miłości bym nie miał,
 byłbym jak miedź brzęcząca
 jak cymbał brzęiący. (por. 1 Kor, 1-3)*

To aż tak?
 A więc o wartości człowieka stanowi
 nie wiedza, nie bogactwo,
 nawet nie wiara, ale miłość!
 Tylko dziś,
 nawet w pobożnym Rzeszowie,
 na spotkaniu rodzin wierzących w Boga
 boję się mówić o miłości,
 bo nam wszystkim,
 nawet pobożnym
 tak się poplątało białe z czerwonym,
 że nie wiem, czy jest w ogóle miłość,
 a jeśli jest, to która?
 Ta, co przy drodze stoi,
 czy ta w kioskach porno,
 czy ta w telewizji, rozbierana?
 Nie!

*To jest ta cicha, łaskawa,
 co nie zazdrości,
 co nie szuka poklasku,
 nie jest pyszna, bezwstydną,
 co się gniewem nie unosi,
 co wszystkiemu wierzy,
 ta co nigdy nie ustaje. (por. 1 Kor 13, 4-8)*
 Nie ustaje, bo z Boga jest!
 A jest taka?
 Jest!

Podnoszę oczy w kościele wzwyż
 i widzę krzyż, i słyszę głos:
 Dziecko,
*Nie ma większej miłości od tej,
 gdy ktoś życie swoje oddaje
 za przyjaciół.*
Wy jesteście Moimi przyjaciółmi. (J 15, 13-14)

Bóg mnie nazwał swoim przyjacielem,
ale jeśli spełnię to, co mi przykazał. (por. J 15, 14)

Mama,
to już teraz wiem trochę,
co to jest miłość.
Byłaś kiedyś taką piękną dziewczyną.
Miałaś duże niebieskie oczy
i długi czarny warkocz.

Potem zechciałaś, abym był.
Czułaś mnie pod sercem.
Prosiłaś tatę,
aby wolniej z Tobą szedł,
aby dziecku nie stała się krzywda.
Pomaluśku, Józefie, pomaluśku! (Fr.Schuller)

Już nie pamiętasz bólu mego urodzenia.
Czekałaś na pierwszy mój uśmiech,
na pierwsze moje słowo,
na pierwszy mój krok.
I wszystko było pierwsze.
Pierwszy dzień w przedszkolu,
pierwsza klasa w szkole,
pierwsza Komunia święta w kościele.

Oj mama, jak mi Ciebie brak.
Dobrze, że przyśnisz mi się czasem,
ostrzeżesz, przypomnisz,
a ja czasem proszę:
Zabierz mnie stąd!

Tata kochany!
Ty mnie inaczej kochałeś.
Byłeś takim przystojnym żołnierzem.
Na ślubie mówiłeś mamie:
*Będę cię kochał,
będę wobec Ciebie uczciwy
i nie opuszczę Cię
aż do śmierci.*
I dotrzymałeś słowa.
Kocham Cię za to!
Ciężko pracowałeś na chleb
dla mamy, dla siebie i dla mnie.
Miałeś takie twarde, mocne ręce.
Gniewałeś się kiedyś na mnie,

a ja prosiłem:
Tata, to już ostatni raz!
Już więcej tego nie zrobię!
 I przebaczyłeś, i zapomniałeś.

Dlatego wierzę, iż Pan Bóg
 jest dobry jak ojciec,
 co przebacza, nie pamięta.
 Napatrzyłem się na Waszą miłość
 i teraz trochę rozumiem,
 co to znaczy:
Co Bóg złączył
człowiek niech nie rozdziela. (Rdz 2, 24)
 Ale w naszym domu
 była jeszcze babcia i dziadzius.
 Babcia modliła się dużo.
 Lubilem się bawić
 paciorkami jej różańca.
 Nauczyła mnie pierwszej modlitwy:
Do Ciebie, Boże, rączki podnoszę
o zdrowie mamy i taty proszę...
 A potem był taki wierszyk z pytaniami:
Kto ty jesteś?...
Jaki znak Twój... (W. Bełza)

A dziadzius był bardzo kochany!
 Ile on znał bajek, opowiadań.
 Małego konika i małą owieczkę
 mi pokazał,
 a od pszczoł z sadu
 miód i maliny przynosił.
 I zdawało mi się czasem,
 że babcia i dziadzius
 kochają mnie więcej
 niż mama i tata.
 Nie, to niemożliwe!
 Możliwe, bo oni wiedzieli
 co dobre, co lepsze,
 co wolno, co można,
 a czego nie wolno.

Szkoła też była moim domem
 i moją rodziną.
 Siostra Miriam w Rudkach
 czytać, śpiewać i tańczyć uczyła,
 a pani Pietrzakowa w Żdżarach

dobra była jak mama
 i mądra jak nauczycielka.
 To ona pokazała nam
 pod mikroskopem komórkę tulipana.
 Boże! To tam tyle cudów,
 których ja okiem nie widzę?
 Ale wcześniej mądra Pani
 nauczyła nas modlić się Asnykiem:
*Za każdym krokiem
 w tajniki stworzenia
 coraz się ludzka dusza rozprzestrzenia
 i większym staje się Bóg!* (A. Asnyk)
 Szkoło moja rodzona,
 nie zapomnę Ciebie!

Przed maturą wielki pan Lisiewicz
 zawiózł nas do Torunia,
 aby w obserwatorium Kopernikowym
 pokazać nam kawałek nieba.
 Wtedy naprawdę
 we łbie mi się zakręciło.

*O, Ty Przedwieczny, który lat tysiące
 codziennie gasisz i zapalasz słońce,
 Boże, o Tobie, jak ja myśleć lubię
 i ciągle myślę, i w myślach się gubię...
 Musisz być mocny,
 kiedy ciskasz gromy...
 Musisz być dobry,
 kiedyś miłość stworzył* (A. Antosiewicz)

Pamiętam Was Czcigodni
 z moich rodzonych szkół.
 Nauczycielom, Profesorom
 spłacam dług wdzięczności
 przez modlitwę i posługę.
 Dziewczyny i chłopaków
 z klasy mojej proszę:
 Wspomnijcie mnie czasem w pacierzu.

I Ojczyzna jest moją Matką.
 Gdybym zapomniał Ciebie,
 Ojczyzno moja,
 moje święte Jeruzalem,
 niech przywrze język
 do mego podniebienia,
 niech uschnie moja prawica (Ps 137)

Ach Ty trudna Polsko! (H. Sucharski)
 Jesteś matką uczonych i świętych
Ciesz się Matko Polsko
tak piękne dzieci rodząca! (z hymnu Gaude Mater)
 Czasem jesteś radosną, cała w chwale.
 Czasem smutną jesteś,
 jak matka w żałobie.
 Czasem bogatą jesteś
 i w diamenty stroisz swoje dzieci.
 Czasem żebraczką jesteś
 i prosisz o jałmużnę
 u obcych drzwi.
Polsko, ile Ty mnie kosztujesz. (S. Faustyna)

Jestem w Rzeszowie,
 więc zgrzeszyłbym,
 gdybym nie wspomniał z dumą
 wielkiego syna Rzeszowa
 płk Łukasza Cieplińskiego.

Oto kilka Jego słów zza krat.

Niech to usłyszają
 zbankrutowani obrońcy demokracji,
 nowocześni i naznaczeni kodem,
 i wszyscy, *co plwają na siebie*
i żrą jedni drugich. (A. Mickiewicz)
Nie zabijaj tej miłości!

Andrzejku!
 Wymodlony, wymarzony
 i kochany mój synku.
 Piszę do Ciebie po raz pierwszy
 i ostatni. W tych dniach
 mam być zamordowany.
 Śmierci nie boje się zupełnie.
 Żal mi tylko Was – Sieroty moje!
 Kochaj Mamusię,
 za siebie i za mnie...
 Bądź Polakiem!
 To znaczy całe zdolności
 zużyj dla dobra Polski.
 Bądź katolikiem – to znaczy
 pragnij poznać wolę Bożą...
 Synku, odbiorą mi tylko życie...

*Będę zamordowany jako katolik
za wiarę świętą,
jako Polak za Polskę niepodległą
a jako człowiek – za prawdę i sprawiedliwość...
Żegnaj mój ukochany!
Całuję i do serca tulę.
Błogosławię Cię i Królowej Polski
Cię oddaję. Ojciec.*

*A w innym grypsie:
Podlegało mi około 20 tysięcy ludzi.
Widziałem ich wielkie umiłowanie Ojczyzny,
ich bohaterstwo i oddanie Sprawie...
Bogu dziękuję, że pozwolił mi
dowodzić synami bohaterskiej
Ziemi Rzeszowskiej.*

*Wystarczy!
Więcej serce nie wytrzyma.*

*Jeszcze mam jedną Matkę - Kościół.
Ta Matka zrodziła mnie dla nieba.
Ona nauczyła mnie sierotę, że:*

*Nie jest z Was żadne sierotą,
choć nie ma ojca, matki,
bo Ojcem jest Wam niebios Pan,
a Matka ziemia miła,
co nas zbożami swoich pól
jak mlekiem wykarmiła . (M. Konopnicka)*

*To ta Matka -Kościół
dała mi wiarę w Boga, nauczyła modlitwy
i kochania bliźniego, jak samego siebie.
Chciałbym naśladować
Wielkiego Polaka
świętego Papieża – Jana Pawła II,
upaść na Rzeszowską Ziemię
i ucałować Ją z miłością,
i wytłumaczyć wszystkich,
że gdy całuję Polską Ziemię,
to tak jakbym całował rękę
rodzonej Matki. (Jan Paweł II)*

Rodzina, wolność i wiara,

to są fundamenty silnych narodów!

To w Warszawie powiedział
Polsce, Europie i Światu
prezydent USA – D. Trump.
Obudź się Polsko!
Zrozum to ginąca Europo!

*Słuchaj Izraelu!
Bóg Twój, jest jedynym Bogiem.
Miłuj swego Pana i Boga
z całego serca,
z całej duszy swojej
i ze wszystkich sił swoich...
Wpoisz te słowa dzieciom swoim,
gdy będą w domu,
w czasie podróży,
kładąc się spać
i wstając ze snu. (por. Pwt 6, 4-7)*

Dziś gdy bezbożni
zbezczęścili Bożą rodzinę,
gdy ośmieszyli Jej świętość,
gdy miłość pomieszali z seksem,
a gdy ojca i matkę
zastąpili partnerami,
ja, wołam za Tobą, Mamo!
Całuję Twoje dobre ręce
i mówię: Mamo,
teraz Kocham Cię więcej.

Tata Czcigodny,
siło mojej wiary,
potęgo mojej modlitwy,
mocy ojcowskiego przebaczenia,
klękam przed Tobą
jak syn marnotrawny
i przez łzy wołam:
Tata, Kocham Cię bardzo!
I jeszcze więcej!

Szkoło moja rodzona,
Ojczyzno moja
znaczona krzyżami,
krwią i blizną, Matko moja, Kościele święty,
nie zapomnę Ciebie!

Twierdzą nam będzie każdy próg, (M. Konopnicka)
bo rodzina będzie Bogiem silna.
A choćby nam chcieli wyrwać Ojczyznę
przez podłe czyny i zdradzieckie słowa...
Ty, Polsko zawsze będziesz Chrystusowa! (K. Węgrzyn)

Tak nam dopomóż Bóg!

Amen.